

Kapitola 7. Rozum

Předcházející část: Kapitola 6. Završení ega

Oddíl III CESTA VĚDOMÍ

Kapitola 7

ROZUM

ÚVOD

Tradiční cesty k Bohu jsou obvykle popisovány jako význačné jógy: Raja jóga, Karma jóga, Advaita a další. Je to cesta srdce, odřikání, lásky, služby, úcty, oddanosti a, v případě Advaita, rozumu.

Říká se, že cesta rozumu v této Kali Yuga (éra, která je odvozena od obratu zodiakálního kruhu) nevyhovuje většině hledajících, protože jsou obklopeni příliš mnoha světskými pokušeními. Cesta rozumu vyžaduje schopnost soustředit se, věnovat mysl jedné věci. Nicméně, může to být nejlepší způsob pro člověka, který řídí energii prostřednictvím rozumu a myšlení, a ne skrze smysly. Níže je uveden obecný popis takového přístupu a začátek cesty.

Většina hledajících jde zároveň po cestě srdce; otázkou je pouze, které z cest je věnována větší pozornost. Samozřejmě, že jedno nevyklučuje druhé, nakonec se stávají stejným. Kromě toho budeme diskutovat o vhodném stylu meditace.

OBECNÝ PŘEHLED

Na první pohled rozum vypadá jako neustále hovořící stroj, propouštějící nekonečný proud myšlenek, nápadů, konceptů, hodnot, vzpomínek, plánů, očekávání, pochybností opakování a různých nesmyslů. V něm se objevují lidé z minulosti i současnosti, úryvky hudebních skladeb, minulých událostí, příběhů, textů, scénářů, názorů, návrhů, obrazů předmětů. Potom přichází plody představivosti, fantazie, sny, obavy, předpoklady a další fantasmagorie. V obecných zprávách plovou fragmenty zpráv, scén z filmů, televizních show a konverzace v Internetu. Kromě toho se tam nachází i finanční a obchodní zájmy, placení účtů, plány, rodinná, kulturní a politická úzkost, a tak dále ad infinitum.

Zdá se to být ohromující, vypadá to na bezednou bažinu, nad kterou člověk má jen malou kontrolu. Při soustředění a uklidnění se, můžete dosáhnout logického sledu myšlenek, ale rozum se rychle vrací zpět k neklidnému a nepřerušnému moři myšlenek, obrazů a fantazie.

Je možné se v tom vyznat? Je tam místo, od kterého mohou lidé začít chápat toto šílenství?

Buddha řekl, že skutečné „JÁ“ může být viděno mezi myšlenkami, ale zdá se, jako

kdyby se nekonečná činnost mozku nikdy nezastavila. Naopak, rozum je stále více zapojen do nekonečné horečné aktivity, jako by se obával okamžiku ticha více než čehokoli jiného na světě. Má snad strach, že ticho bude předzvěstí jeho konce? Jako kdyby vkládal své naděje na přežití do non-stop klábosení. Okamžitě vyplní jakoukoliv pauzu nesmyslnými rýmy nebo zvuky; mumlá, „cha-cha-cha“ nebo „la-la-la“ nebo „tra-ta-ta“ – cokoliv, jen aby nebylo ticho. Co se to s ním děje?

MOTIV

Pozorování dokazují, že se za obrazy a slovy skrývá pohybující jimi energie, touha myslet, přemýšlet, plnit rozum jakoukoliv informací, která umožní zaplnit prázdnotu. Můžeme vydělit touhu „myšlení“ jako proces, touha je neosobní. Pozorování umožňují vidět, že nepřemýšlí „JÁ“. Skutečné „JÁ“ jen stěží dá dohromady několik rozumných slov nebo myšlenek. Když se mu to podaří, říkáme tomu projev „koncentrace“, ale musíme vynaložit úsilí a energii pro oddělení žvanění a rozptylujících faktorů abychom byli schopni zorganizovat logický sled myšlenek.

První část tohoto procesu je zaměřit se na požadovaný objekt a omezit tok obsahu tématem, vybraným k zamyšlení. Psychologové se domnívají, že tok myšlenek je dán instinktivními potřebami, nebo že obsah myšlenek se organizuje asociacemi a vnějšími podmínkami. Všechny teorie o povaze myšlenek se shodují v tom, že existuje vnitřní „myslitel“ neviditelné homunkulus, které řídí veškeré trvalé mnoha faktorové procesy, nazvané myšlením.

Programátoři studují tyto jevy a doufají ve vytvoření programu umělé inteligence. Nicméně, v nejlepší případě imitují omezené logické procesy. Mnohostranné složité procesy rozumu jsou obecně nelineární a nemohou být zahrnuty do newtonovského paradigmatu, který je nezbytný pro jejich výpočetní techniku. Jeho hlavní náplň se nejlépe popisuje jako náhodná nebo chaotická, s kapkami logiky, racionality či intelektu, který je brzy opět rozpuštěn v šumu nekonečného tlachání.

Období racionální logiky se dějí jakoby náhodně. Podobně jako při zasnění, fantazii a snech, mozek náhodně vybírá krátké doby k soustředění se na realitu konzistentního zpracování informace. Intuitivní průlomů nastávají bez varování. Se stejnou pravděpodobností vznikají období myšlenkových bloků, mezery, zapomnětlivost a různých fragmentů, ztrácejících se v nekonečném bludišti.

Jedna věc je jasná – rozum je zcela nespolehlivý. Spoléhat se na něj nelze. Nemůže podporovat konzistenci, běží trhaně a nerovnoměrně. Zapomíná klíče od kanceláře, telefonní čísla a adresy, a způsobuje podráždění či úzkost. Rozum zakalují emoce, pocity, předsudky, „slepá místa“, popření, projekce, paranoia, fobie, obavy, lítosti, viny, nepokoje, úzkosti. A také strach z vyhlídky na chudobu, stárání, nemoci, smrt, selhání, odmítnutí, ztráty a neštěstí. Kromě všeho výše uvedeného, rozum ve své nevinosti podléhá programování nekonečné propagandy, politických sloganů, náboženských a sociálních dogmat, pravidelnému zkreslování faktů ale i podvodům, omylům, nesprávným úsudkům a nepřesným informacím.

Dokonce i dobře organizované a disciplinované tradiční společenské instituce, například právo a právní procedury, soudní procesy a spory, jsou plné chyb (jak bylo demonstrováno během testů DNA). I svědci se opakovaně hrubě mýlí. A hlavní

věc – hlavní nevýhoda rozumu je nejen v jeho obsahu, obvykle nedůležitém nebo nevalném, ale v tom že on nemá žádnou možnost, jak rozlišit pravdu od klamu. Je to jen herní deska.

CO DĚLAT

Kvůli všem výše uvedeným skutečnostem se může zdát, že pokoušet se najít pravdu pomocí rozumu bude marné. (Výhodou cesty srdce, nebo bezpodmínečné lásky, je to, že obchází mnoho pastí a tekutý písek takzvaného rozumu.) I kdyby bylo možné zadat rozumu vytvoření logického stabilního produktu, snadno ztratí ze zřetele důležitost kontextu, nesprávně interpretuje výsledky nebo je špatně aplikuje – vezměme si například současnou hru na „politickou korektnost“, která nemůže nikdy předpovědět nepředvídané okolnosti.

Cesta skrze rozum je ve skutečnosti – cesta „bez rozumu“; jeho technika je navržena tak, aby bylo možné zcela obejít rozum a myšlení. Rozum můžeme porovnat s akváriem se zlatými rybkami. Voda – to je samo vědomí. Ryby – myšlenky a koncepty. Mimo rámec obsahu rozumu je kontext prostoru, ve kterém se projevují myšlenky. Voda zůstává stále stejná, myšlenky na ni nemají vliv. Lpíme na myšlenkách, protože je ego ve své ješitnosti považuje za „naše“. Tato marnost z držby, která automaticky dává smysl a význam všemu (vlastnictví, země, rodina, názory), jakmile se objeví před výrazem slovo „můj“. Stačí, jen aby se předpokládaná hodnota myšlenky zesílila předponu „můj“, stane se z ní tyran a dominuje nad všemi myšlenkovými scénáři a automaticky je zkresluje. Většina lidí se bojí svého vlastního rozumu a žije ve strachu z něj. Může zbavit člověka klidu kdykoliv, bez varování, náhle probudit strachy, lítost, pocit viny, zášť, vzpomínky.

Aby bylo možné zbavit se moci obsahu myšlenek, musíme se zbavit iluze, že jsou myšlenky něčím soukromým, že mají hodnotu nebo že jsou generovány samotným „JÁ“ člověka. Stejně jako tělo, rozum a jeho obsah jsou ve skutečnosti jen produktem světa. Člověk se rodí s orgánem, který se nazývá „mozek“, a který má geneticky dānu určitou strukturu a funkce, jakož i omezení, v závislosti na chromozómu a genových kombinacích sekvencí DNA a tak dále.

Z genetické mozaiky se v mozku vyvíjí křehký, komplexní, stále rostoucí systém neuronů a synapsí, který je vystaven vnitro děložní expozici a post-rodovému vlivu: výživě, vzdělání, emočnímu a intelektuálnímu klimatu. Zároveň je mozek ovlivňován nespočtelným množstvím neurotransmiterů, hormonů, životním prostředím a náhodnými programy. IQ je již dáno; mozkové závitky jsou již na svém místě a nyní je třeba je využít vědeckým způsobem, protože společnost v celé své složitosti a omylnosti, systematicky programuje i bez toho defektní orgán, programy pochybné přesnosti, užitečnosti a úhlednosti.

Je tomu stejně jako s tělem, i rozum není reálné „JÁ“ člověka, a ve své podstatě se nachází vně osobnosti. Má myšlenky, ale myšlenky nejsou generovány „JÁ“. Dokonce, i když člověk nechce používat rozum, stejně nikam nezmizí. Volba není nutná; rozum je do něj vložen, je k němu přidělen, aniž by se o to prosil. Skutečnost, že vlastnictví rozumu je nedobrovolné a vnucené, nám pomáhá si uvědomit, že se nejedná o osobní volbu ani o vlastní rozhodnutí.

DALŠÍ POZOROVÁNÍ

Po celkovém zhodnocení sféry rozumu je zřejmé, že obsah proudu myšlenek sám o sobě bude sotva užitečným. Musíme poodejít, přejít na jinou úroveň vědomí, a zeptat se, co skutečně pozoruje, chápe a sleduje tok myšlenek. Stejně jako na oko nemá vliv to, co vidí a na ucho to, co slyší, stejně tak existuje konstantní proud pozorování, na který nemá vliv to, co je pozorováno.

Opět platí, že není žádný subjekt, který se zabývá myšlením; není žádný pozorovatel zabývající se pozorováním. Pozorování – neosobní vrozený aspekt, vlastní samotnému vědomí. Můžeme vyjít z interakce s obsahem myšlenek a vybrat si svůj názor.

Aby to bylo možné provést obratně, vyžaduje to praxi. Abychom se naučili tomuto umění, můžeme se dívat do jednoho určitého místa na okně jedoucího auta. Pohled se tak soustřeďuje nikoli na každý objekt individuálně, ale na pomyslný otvor, za kterým probíhají předměty. V důsledku toho určit každý z nich individuálně nebude možné, protože se pohled nezastaví na ničem konkrétním.

Pozorování se nezastavuje na jedné myšlence nebo obrazu, ale umožňuje jim proudit kolem, aniž by zasahovalo do procesu. Pak si člověk uvědomí, že se mentální obrazy objevují spontánně a že myšlenky nejsou jeho osobní volbou, ale neosobním proudem. Myšlenky nejsou „moje“, protože jejich vzniku se neúčastní „JÁ.“ Když fyzický zrak vidí některé obrazy, nepřipisuje si jejich autorství; ucho si nepřipisuje autorství zvuku. Proto po získání nějaké zkušenosti čistého pozorování se stává zřejmým, že myšlenky nejsou generovány jedinečnou osobou, která se nazývá „JÁ“, ale jsou výsledkem kombinace a variace ideových a emocionálních programů, rozehrávaných na herní tabuli.

Poznání, že rozum není totéž co „JÁ“, nás zbavuje identifikace „JÁ“ s rozumem.

Toto uvědomění se extrapoluje i na tělo: člověk si uvědomuje, že je pouze svědkem, pozorujícím a prožívajícím vjemy. Ve skutečnosti nevnímá tělo, ale jen jeho pocity.

Vnímání je blízké pozorování. Je pozorování, a je vnímání pozorovaného. Přemístěním pozorovacího bodu z objektu pozorování na proces pozorování, můžeme učinit další krok na poli vědomí – poznání vnímání. Vnímá „kdo“ nebo „co“?

Vnímaje, člověk zjišťuje, že ne „někdo“, ale „něco“ funguje jako neosobní subjekt vnímání a pozorování, neměnný a nepodléhající účinkům obsahu vnímaného nebo pozorovaného.

Další věc, která byla zjištěna: obsah mysli je forma. Aby forma byla pozorovatelnou, musí existovat na pozadí ne-formy. Podobně, objekty jsou viditelné pouze v prostoru, protože prostor je pustý a postrádá formu. Stejně tak může být zvuk slyšet pouze na pozadí ticha. Zřejmý příklad – použití bílého šumu, aby přehlušil řeč. Vzhledem k tomu, že vědomí postrádá formu a obsah, je možné rozeznat formu. Myšlenky jsou rozlišitelné pouze tehdy, pokud se pohybují v bezmyšlenkovém poli. Proto pozadím rozumu je ticho samotného pole vědomí. Na druhé

straně vědomí, pole potenciální energie, lze rozpoznat, protože je osvětleno světlem poznání, to jest „JÁ“.

MEDITACE: POZOROVÁNÍ PROUDU VĚDOMÍ ROZUMU

Plánované

Proud myšlenek se rozšiřuje a naplňuje se energií díky vrstvám motivů a záměrů, které mohou být definovány následovně.

Existuje touha dodat emocím schopnost řeči. K tomu je třeba obnovit, opakovat a znovu zpracovat události a myšlenky spojené s emocemi. Někdy je tento proces chápán tak, jako by „rozum zpracovával svá selhání.“

1. Čekání: vypracování plánů pro předpokládané nebo možné budoucí události nebo potenciální rozhovory či schůzky.
2. Opětné převyprávění minulých událostí.
3. Přepisování scénářů, skutečných nebo imaginárních.
4. Sestavení imaginárních scénářů – zjevné sny.
5. Paměti – obnovení a opakování.
6. Řešení problémů.
7. Nedobrovolné
8. Nevyžádané opakování výše uvedeného.
9. Nesmyslné blábolení, fráze, útržky myšlenek, hlasy na pozadí a hudba.
10. Komentáře.
11. Dysforické vzpomínky, bolestivé okamžiky, nepříjemné události a pocity.

ZKLIDNĚNÍ ROZUMU A VÝSTUP ZA JEHO MOŽNOSTI

Motivy

Lze vidět, že rozum dostává uspokojení od myšlení a zpracování myšlenek. Myšlení je zábavné a plní funkci „zaměstnanosti (činnosti)“, například: „Jsem zaměstnán (něco činím), tedy myslím“. Součástí uspokojení ze zaměstnání – iluze, že člověk dosáhne určitého cíle, najde řešení prostřednictvím pokusů a plánování, opraví imaginární zlo, nebo sdílí s ostatními své myšlenky. Z tohoto důvodu je zde motiv přepracování svého života a minulosti do více přijatelné a uspokojující podoby, přikrášlující skutečnost. Je to pokus o obnovení sebevědomí a zvýšení schopnosti přežít. Hlavní cíle normální mentální činnosti:

- 1). Cítit se lépe, a
- 2). Přežít.

Formování mysli

Když chceme dosáhnout naplánovaných cílů, můžeme zjistit, že je rozum v první řadě zaneprázdněn neustálou prací a kontrolou následujícího okamžiku; neustále se

nachází v očekávání toho, jak se dostane na vrchol v následujícím zlomku vteřiny a snaží se analyzovat každý následující moment života. Tato základní snaha proniká všechny formy, ve kterých se může ocitnout myšlenkový proces a je přítomna neustále. Nachází se přímo pod povrchem obsahu myšlenek. Jeho motiv – přežití a pokračování své funkce.

Rozum jakoby se bál, že zmizí, když zmlkne byt jen na okamžik. (Většina lidí zabíjí ticho hudbou na pozadí a rozhovorem.) Aby se podařilo zabít rozum, je nutné se vzdát určitých motivů a přenechat je Bohu.

-Touha myslet.

-Touha dosáhnout potěšení při myšlení.

-Komfort od garance pokračování svého bytí.

Nedoporučuje se zastavovat tok myšlenek silou vůle, protože to pouze pomáhá prodloužit existenci rozumu, neboť on od sebe neustále vyžaduje zastavit se. Efektivnější technika – opustit touhu myslet i domnělé zisky nebo metály, které má jakoby přinést myšlení. Ve skutečnosti za myšlenkami nestojí osobnost. Vznikají samy o sobě, ze zvyku. Myšlenky ve skutečnosti slouží pouze pohodlnosti, ale ne přežití, protože když rozum umlká, život pokračuje radostně dál bez něho.

Když se člověk blíží zřeknutí se rozumu, nejdříve vnímá, jak rozum vymýšlí různé historky a dlouhé scénáře. Jeho přání toto dělat můžeme odmítnout. Potom začíná rozum hovořit v kratších odstavcích, potom – v ještě kratších větách, kratšími frázemi a soubory slov. Za všemi formami, které mají myšlenky, nezávisle na jejich obsahu nebo vzhledu, zůstává stále jeden a ten samý motiv: Přání vlastní propagace a myšlení, směřovaných na kontrolu a očekávání vjemů následujícího okamžiku.

Myšlenky získávají stále více detailů formy, vystupující z rozptýlené *blastémy*, vytvořené energetickým polem, které podporuje a rozvíjí mysl. Když se soustředíme na zřeknutí se motivů, stojících za myšlením, můžeme ulovit myšlenky již v procesu formování. Matice myšlenkových forem předchází zakončení formování konkrétní myšlenky o zlomek sekundy. Tato matice je zdroj lehkého tlaku, stojícího za vznikem myšlenky. Zřeknutí se záměru vede k zastavení myšlení. V nastalém tichu nehybnost Přítomnosti přebývá jako Vše Jsoucí. Božskost jejího Bytí se vyzařuje jako ne-forma, přesahující všechny formy, v absolutní dokonalosti nad časem i prostorem.

Zřeknutí se myšlení napomáhá poznání toho, z duchovního pohledu, že všechny myšlenky jsou marnost bez vlastní reálnosti nebo významu. Jejich přitažlivost je dána přehnaným významem toho, co se považuje za „moje“, proto i zvláštní, důstojné vážnosti, obdivu nebo pečlivé ochrany. Abychom se zbavili sevření rozumu, musíme projevit krajní smíření a hlubokou připravenost zřici se skrytých motivací. Taková připravenost dostává energii a sílu od připravenosti vyvolané Boží láskou i vášní, pro kterou se lásky k mysli zřikají ve jménu lásky k Bohu.

Jednou z příčin neochoty zřici se myšlenek je iluzorní identifikace s myšlenkami nejen jako „mými“, ale i jako „mnou“. Rozum je nakloněn být hrdým na své myšlenky,

jako by chránil veliký poklad. Nezapomeňme, že „JÁ“ je to samé, jako zařízení počítače, ale myšlenky – pouze jen část programů, lehce zaměnitelných a získaných z vnějšku.

Ze všech programů jsou nejvíce ceněna mínění, i když při kritickém zkoumání jsou, ve skutečnosti, neužitečná. Každý rozum má nespočet různých mínění na libovolnou věc, dokonce, i když nic o daném předmětu neví. Všechna mínění jsou marnost bez reálné hodnoty, ve skutečnosti jsoucí produktem nevědomosti. Mínění jsou nebezpečná pro své pány, protože to jsou emocionálně nakažené spouštěče pro rozepře, hádky a polohování. Nelze zastávat nějaké mínění a zároveň přesáhnout protiklady. Zbavení se mínění napomáhá smíření; když rozum překonává posedlost samým sebou, zjišťuje, že ve skutečnosti není schopen cokoli znát, ve skutečném významu toho slova. Rozum má pouze informaci a imaginární ideje o všem; nemůže „znát“, protože znát, znamená být tím, co znáš. Všechno ostatní je pouze pusté rozmyšlení a dohady. Překonáním rozumu není více co znát, protože v realnosti „JÁ“ je Vše Jsoucí. Není více na co se ptát. V dokonalém není nedostatek v ničem, ve Všem jsoucím je dokonalost samozřejmá.

Zřeknutí se všech nároků na vědění nebo znalosti o čemkoliv je veliká úleva, která se prociťuje jako významný objev, ne jako ztráta, které jsme se báli. Člověk, nevěda o tom, byl svázán obsahem, proto za osvobozením se od rozumu následuje hluboký pocit klidu a absolutního bezpečí. Když se to nakonec stane, člověk se cítí jako doma, cele a plně, bez stínu pochybností. Není více co dostávat, není o co se více snažit nebo nad čím více přemýšlet. Dokonalost je absolutní, nekonečná, nehybná. Bezpočetné všetečné touhy a tlak času končí, odhaluje se jejich prázdnota.

Polohování

Když polohování pomíjí, člověk poznává, že to byl zdroj veškerých předchozích běd, obav i neštěstí a že veškeré polohování je ve své podstatě chybné. Všechny udržované pozice je nutno opustit. Pod vlivem naprogramování a kontextu tyto pozice vypadaly ve své době jako dobré ideje. Bohužel, všechny podobné ideje byly založeny na tom samém chybném předpokladu, jako by nějakým způsobem napomáhaly přežití individuální a nezávislé osobnosti ega. Ve skutečnosti, když zmizí, ztráty jsou nemožné a zisky jsou nepotřebné. Pouhá iluze byla příčinou nekonečné bolesti a útrap.

Již ze své podstaty není ego schopno poznat klid nebo skutečné štěstí. V lepším případě zakouší uspokojení, založené na okolnostech, ztrát, která vedou ke smutku a návratu neštěstí. Nakonec se ukazuje, že oběť zřeknutí se rozumu, je ve skutečnosti velikým darem, kterého je možné dosáhnout. Jeho hodnota natolik překonává libovolné očekávání člověka, že ji nelze ani popsat. Když se ego rozptyluje a rozum ztrácí nenasytité sevření pocitu identičnosti člověka, objevují se nové obavy. Jak bez rozumu, který zabezpečuje přežití, může přežít „JÁ“ a pokračovat dále žít? Jak uvařit oběd, když ho nenaplánuji? Jak zabezpečit všechny životní potřeby? Cožpak ego není nutné pro přežití?

Všechny tyto otázky mají základ v omezené představě ega o kauzálním vztahu.

Mimochodem, jsou založeny na imaginární dualitě: jakoby existovala nějaká na myšlenkách založená identita, která prostřednictvím myšlenek a přání nutí probíhat děje.

Má se za to, že na světě je „jedno“ následkem „druhého“.

Proto je iluzorní dělení na příčinu a následek, individuální „Já“ a události světa, které jsou vyvolány schopností „Já“ k formulování ideji a plánování. Jestli se tedy má za to, že neexistují myšlenky ega, které nutí něco se dít, jak potom udržovat přežití? Je to zdroj mnoha obav, nejistoty i vzrušeného hněvu, kdy se objevují překážky plánům a hrozí imaginárnímu mechanismu přežití.

Pro seriózní duchovní práci k překonání obav i nejistoty je potřeba několik jednoduchých základních nástrojů, dokonale nadějných a bezpečných. Jedna z jednoduchých jistot, majících neocenitelnou důležitost a užitečnost je tvrzení, že veškeré obavy jsou chybné a nezakládají se na pravdě. Strach můžeme překonat, kráčeje přímo skrze něho, dokud neprojdeme napříč něho, naproti radosti, cestu, kterou on zatarasuje. Radost, která následuje za setkáním se s libovolnými duchovními obavami, je vyvolána zjištěním, že byly pouhými iluzemi nemajícími oporu v Realitě.

Ego je ohraničeno Newtonovským paradigmatem reality a není schopné v plné míře chápat podstatu samotného života.

V Realitě vše probíhá samo o sobě, bez vnějších příčin. Libovolná věc, libovolná událost je ztělesněním plnosti všeho Jsoucího, v libovolném okamžiku. Když jedenkrát uvidíme vše ve vsí plnosti, potom již všechno bude dokonalým v každém okamžiku, pro nic již nebudou nutné vnější příčiny proměn. Z pohledu polohování ega i ohraničeného pohledu se zdá, že svět potřebuje neustálé korekce a opravy. Tato marná iluze se bortí.

V Realitě se vše automaticky vtěluje jako neoddělitelné předurčení bytí; k tomu není potřebná žádná vnější pomoc. Díky smíření můžeme odmítnout roli, do které samo sebe ego pasovalo – roli spasitele světa a přenechat ji přímo Bohu. Svět, který představuje ego je projekce jeho vlastních iluzí i náhodného polohování. Takový svět ale neexistuje.

Další zdroj pochybností při provádění duchovní práce vzniká kvůli tomu, že člověk pozoruje přechodný konflikt mezi obvyklými společenskými vztahy a funkcí duchovní evoluce. Zvyk nás nutí přijímat domněnky i hodnoty, které jsou dány obvyklými hodnotami, očekáváními a naprogramováním. Považují se za cenné pro člověka i společnost a lidé se jich vzdávají neochotně. Například, člověk může zakoušet vinu kvůli odmítnutí emocionálních, mechanistických nebo náboženských domněnek nebo programů dobrého chování, které se považují za ideální. Abychom se vyvarovali takových zdrojů konfliktu, je dobré mít na paměti, že duchovní cesta vyžaduje zřítí se všech přesvědčení a pozic, aby byl dán prostor „pro svit Reality“.

Směřování úsilí a očekávání člověka přechází z očekávaného a běžného na to, co se zpočátku zdá být výjimečným a neobyčejným. Po nějakou dobu člověk odmítá vše, co se dříve jevilo jako cenné pro společnost. To, co bylo považováno za kriticky

důležité úhly pohledu, se ukazuje být směšnými domněnkami a prázdnou rétorikou. Popření milovaných hesel demonstruje, že je to ve skutečnosti primitivní forma existující propagandy, směřovaná k získání kontroly nad jinými a k ovlivnění jejich rozumu.

Za smířením následuje připravenost přestat se snažit kontrolovat nebo měnit jiné lidi nebo situace „pro jejich blaho“. Abychom se stali oddanými duchovními hledajícími, je nutno odmítnout mít vždy „pravdu“ nebo přinášet imaginární prospěch společnosti. Ve skutečnosti ničí ego a ničí domněnky nepřinášejí společnosti žádný užitek. Svět není dobrý nebo špatný a není zkažen, nepotřebuje pomoc nebo změnu, protože jeho vnější podoba je jen projekce lidského rozumu. Takový svět neexistuje.

Je ještě jeden zvyk rozumu, který vyvolává dočasné překážky – časté využití hypotéz, jako zdroje sporů a pochybností. Intelekt může vždycky vytvořit imaginární soubor koncepcí tak, aby bylo možné vše odmítnout. Neuvědomělým cílem hypotetické pozice je vždy marnost své „pravdy“ a odmítnutí cizího úhlu pohledu. Hypotézy nejsou důvěryhodné, v realitě neexistují. Otázka, „a co když“ se v duchovní práci nikdy nepokládá, protože je to falešný produkt představivosti a hry slov, cílem kterého je sebe ospravedlnění polohování.

Vědomá úroveň intelektualizace se kalibruje v oblasti čtyřstých úrovní, což je užitečné pro fyzický svět lidské činnosti, ale ohraničuje a je vážnou překážkou na cestě k osvícení. Intelekt sám o sobě je velké omezení, význační géniové vědy a intelektu se kalibrují přibližně na úrovni 499. Je to vrchol cesty intelektu kvůli omezením, daným jeho kontextem reality. Výstup za tyto hranice vyžaduje velký kontext a převádí člověka do sféry nepřičinnosti, non-duality, nelineární a ne Newtonovské dimenze mysli a chápání.

Je nutné vidět: Vše je to, co je, jako výsledek toho, že Vesmír je to, co je, ve vší úplnosti, vždy. Každá „věc“, kterou vidíme je sama o sobě dokonalá, absolutní a zobrazuje celý Vesmír. Intelekt je schopen toto přijmout v lepším případě jako ideu, nikoli jako pravdu. I kdyby ego mohlo pochopit Absolutno, stejně by hovořilo o svém vnímání události a nechápalo by vlastní bytí. Je nutno pochopit, že nic není možné popsat nebo prožít jinak, než zevnitř skrze sebe sama. Všechny popisy, bez ohledu na to, jak rafinovanými by byly, nejsou více než jen míra vnímání a určení připsaných kvalit, které neexistují samy o sobě.

Nic není takové, jak se popisuje; proto veškeré popisy hovoří o tom, čím daná věc není. Poznání absolutní reality a pravdy – velikánský dar, který lze darovat světu a lidstvu.

Duchovní práce je v podstatě obětavou službou a vydáním se Boží Vůli. Když poznání člověka roste, síla tohoto pole vědomí se zesiluje exponenciálně podle logaritmické funkce, a to samo o sobě přináší více užitku, než jakékoliv úsilí nebo jiné pokusy zbavit svět utrpení. Všechna podobná úsilí jsou marná, protože vždy vedou k poblouznění, falzifikaci a iluzím o funkci uvědomění si samotného ega.

Neosobnost ega

Pokud existuje víra v individuální „Já“ (ego), zdá se, že člověk obětuje sám sebe při opouštění ega. Vypadá to jako oběť, protože se věří, jakoby ego, bylo individuálním, bylo něčím unikátním a drahocenným. Nutno chápat, že ego je neosobní, ale vůbec ne unikátní. Vrozené ego každého jednotlivce pracuje stejně pro všechny. Pokud ego nezměnila duchovní evoluce, každé ego je zbytečné, točí se pouze kolem svých zájmů, mýlí se a směřuje pouze k nekonečnému zisku ve všech jejich dostupných formách: Morální převaha, vlastnictví, sláva, bohatství, lest a kontrola.

Kvůli pozici ega každý dojde k pocitu viny, studu, lakoty, hněvu, rozčílení, závisti, nenávisti atd. Jelikož ego sestává z pozic, nemá možnost být něčím jiným, než již je. Proto se stává zdrojem nekonečného strádání a ztrát. Nejvíce ze všeho se bojí budoucnosti, spektra samotné smrti, neoddelitelné od struktury ega. Nejsilněji se ego drží víry o svém bytí jako nezávislé realitě. Na nějakou dobu se dokonce snižuje ke směřování k osvícení, jako tajnému prostředku jeho přežívání ve Věčnosti. Po uskutečnění tohoto triku, duchovní ego se dostává do beznadějně, ale složité formy přežívání. Fantazie o realitě jsou nám drahé a my se s nimi neochotně loučíme. Tento proces vyžaduje smělost a víru. Abychom se dokázali odpoutat od známého kvůli neznámému, potřebujeme obrovskou oddanost, odhodlanost a snahu předat svoji víru Bohu.

Kauzální vztah

Některá poznání vedou k velkým skokům ve vědomí, a proto stojí za to je zopakovat – často se osvojují v procesu poznávání, a ne postupně lineární logikou. Pokroku napomáhá i to, že se vzdáváme svazujících, ale podporujících systémů víry, které jsou polohováním samy o sobě.

V Realitě „nic“ není tím, co „vyvolává“ něco jiného. Všechno vyjadřuje vlastní podstatu a existuje samo o sobě. Vnější vzhled závisí od všeho ostatního ve Vesmíru a od úhlu pohledu pozorovatele. Vše existuje samo o sobě ve vlastní realitě, protože je to součástí Všeho Jsoucího a je to zbaveno individuálních částí, rozdělení nebo nezávislé existence. Jelikož se nic neoddeluje od všeho ostatního, jeho existence nepotřebuje vnější příčiny. To, co se zdá ztělesněným, zjevuje se přímo z neztělesněného v procesu tvoření. Nic se ale nezjevuje jako výsledek něčeho jiného. Nic jiného není, jen v dualitě se zdají být nutnými vysvětlení, taková jako například kauzální vztah, aby bylo možné objasnit události, které se zdají být individuálními. Ve skutečnosti však neexistují ani individuální události ani individuální věci ani události, vyžadující vysvětlení.

Newtonovské paradigma kauzálního vztahu je ohraničeno čtyřmi kalibračními úrovněmi a hovoří o záhadném procesu, který se nazývá „kauzální vztah“. Podíváme-li se a podrobně zanalyzujeme postupnost událostí, zjistíme, že je to ve skutečnosti posloupnost vnějších okolností. Jsou vytvořeny libovolným výběrem začátku a konce v čase nebo v prostoru. Kauzální vztah – abstraktní koncepce, kdy stejně jako u všech koncepcí, neexistuje její vlastní realita. Je to lingvistická koncepce, užitečná pro fyzický svět každodenní činnosti. Vidíme pouze okolnosti. Zcela zřejmý příklad je to, že je člověk schopen začít jen sám u sebe. Můžeme říci, že předpoklady pro „události“ – nejsou příčiny, ale určité nutné okolnosti.

Dokonce i intelektuální smíření vyžaduje zřít se hypotetických konstrukcí, představujících pouze heuristický význam, takových jako lingvistická vysvětlení. Je to zřejmé z dětské otázky: „Proč se květina otáčí za sluncem?“ Na ni odpovídají „heliotropismus“, což uspokojí tázajícího se, ale ve skutečnosti to nic nevysvětluje. Na rétorickou otázku lze dát pouze rétorickou odpověď.

Protože rozum, který funguje mimo rámec paradigmatu Newtonovské kauzality, nemůže rozlišit pravdu od lži, vědecký rozum využívá skepticizmus nebo dokonce cynismus, aby se nedostal na špatnou cestu. Vyhledávají se všemožné prostředky, aby bylo možné překonat omezení, včetně složité statistiky, nazývané „vědeckou metodou“. Vede to k takzvaným dvojitým slepým výzkumům, neboli, k závislosti na opakovatelnosti výsledků, což předpokládá statistická a matematická kritéria, která jsou v souladu s kauzálním vztahem, jako cílevědomým pracovním mechanismem. Na základě nelineární dynamiky však zjišťujeme, že z jednoty vzniká rozmanitost, jinak by Tvoření bylo nehybným. Mezi sta miliony černých brouků se najednou objevuje bílý.

Skeptické bloky v hypotetických sporech jsou odklady v duchovním pokroku. Víra předpokládá dobrovolné vzdání se nedůvěry, tak napomáhá i smíření, ležícímu v základu libovolného duchovního pokroku. Jistota se dostaví později, protože pravda ukazuje sama sebe, je zřejmá sama o sobě a přichází jako nevyvolaná sebezaplňující se demonstrace.

Pokud neexistuje kauzální vztah a nic nevyvolává vznik jiného, jak tedy realizovat cíle nebo změny, po kterých toužíme? Ve skutečnosti je vše skryto v zajištění nutných okolností, které, pokud se podíváme na jejich minulost, byly vždy přítomny. Žádoucí je pozorováno v posloupnosti; předpokládá se, že kauzální vztah řídí tuto posloupnost.

Při pečlivém pozorování zjistíme, že posloupnost je sama o sobě, stejně jako heliotropismus, pouhou intelektuální konstrukcí. Neexistuje ani posloupnost, ani události; místo nich existují postupné body pozorování na imaginární časové ose. V nejlepším případě můžeme uvidět, jak skrývají to, co se zdá být záměnou viditelnosti.

Když přestaneme akceptovat libovolný, umělý bod pozorování v čase, iluze změny mizí. Připuštění „jednoho“ i „druhého“ je vlastnost duality, libovolný bod pozorování.

V Realitě není ani „jedno“ ani „druhé“, „tady“ a „tam“, „nyní“ a „potom“. Jsou to jen vymyšlené mechanismy, stejně jako místo nelze popsat bez výchozího, kontrolního bodu. V realitě neexistuje „jeden“, který se stává „druhým“, neexistuje čas ani vzdálenost, kromě iluze, vytvořené libovolným výběrem kontrolního bodu. Místo, kde se nachází kontrolní bod, nemůže existovat nebo být popsáno; proto není Realita lokální, přesahuje čas i prostor. Nelze ji popsat těmito výrazy – jsou to jen kategorie mysli, abstrakce logického myšlení. Nicméně, jsou užitečné pro úroveň vědomí, které se kalibrují převážně ve čtyřstých hodnotách. Na úrovni 500 dochází k velkému skoku mezi paradigmaty a to, co bylo dříve reálným, se nyní zdá nereálné a nereálné se stává jakoby „reálným“. Každá

úroveň vědomí chápe pravdu po svém, ale jasnost dává tomuto chápání, této vlastnosti, teprve patřičná úroveň vědomí.

Pokud je kauzální vztah nereálný a mechanismus předurčení neobjasňuje to, co pozorujeme, jaké vysvětlení můžeme ještě využít, dokud nedosáhneme významného poznání? Rozum je záhada života, proto můžeme odpovídat na jeho otázky dočasnými, ale zřejmě uspokojujícími vysvětleními Tvoření.

Pokud se neztělesněné stává ztělesněným v procesu neustálého tvoření, potom nejsou potřebné žádné jiné intelektuální konstrukce nebo předpoklady, pokoušející se vysvětlit zřejmé. Můžeme říci, že všechno se vytváří pro to, aby se to mohlo rozvíjet samo o sobě, protože taková je podstata jeho bytí i samotného Tvoření. Toto vysvětlení předpokládá ještě jeden duální pár – „vytvořené“ a „stvořitel“. Dualitu můžeme překonat, když uvidíme zřejmé: To, že Tvoření i Tvůrce jsou identičtí. V non-dualitě neexistuje rozdělení na tvůrce a stvořené. Zbavíme-li se omezení, Vesmír se neukáže ničím jiným, než Božskostí. Při poznání „JÁ“ božskost veškerého Tvoření ve všech jeho podobách prostupuje v zářivé síle a dokonalosti. Je zářivé, identické samo se sebou a dokonalé v úplné celostnosti a jednotě.

Toto je Absolutno. Nekonečná Přítomnost ve všem Jsoucím, přesahuje prostor i čas, je navěky dokonalé, ideální a úplné. Všechny pozorovací body mizí, a všudypřítomnost Vševědoucího se vysvětluje tím, že je to i vše – Vše Jsoucí.

Realita prostupuje v drtivé samozřejmosti a nekonečném klidu a ukazuje se, že cestu k Poznání blokoval právě rozum, ničím neodlišující se od ega; – tvoří jediný celek. Stav Poznání – je to úroveň „nerozumnosti“ což neznamená „pustoty“ nebo „ničeho“. Tyto termíny se týkají formy. Absolutno je oblast ne-formy, nekonečnosti a nelokálnosti a, mimo jiné, věčné přítomnosti dokonalosti Všeho.

Existuje pouze Bytí. Bytí nepotřebuje příčinu, myslet si něco jiného – znamená následovat chybnou logiku. Pod Bytím chápeme to, co vidíme při pozorování, což předpokládá hypotetickou změnu okolností z neexistujících na existující. Nicméně, Jsoucí vždy přebývalo ve své úplnosti mimo čas; hledání výchozí příčiny je vlastní myšlení, odpovídajícímu koncepci času a prostoru. Mimo prostor a čas neprobíhají události, nejsou začátky ani konce, ale to přesahuje kategorie lidské mysli a logiky.

Následující část: [Kapitola 8. O příčinách a důsledcích](#)